

Annikki Kumpulainen
Mestariviisauden äärellä 3, s. 134–135
(Kristosofi marraskuu 1988, s. 263–264)

Toimittajalta (Autuudenjulistukset)

Autuudenjulistukset muodostavat taivasten valtakunnan portin. Temppeleihin, huoneisiin, puutarhoihin, kaikkialle käydään sisään ovesta tai portista. Jos taivasten valtakunta on meissä itsesämme jokin sisäinen, syvä rauha, henkinen olotila, niin emme saavuta tuota sisäistä rauhaa, ellemmme opettele uutta sielullista asennetta, uutta suhdetta sisäiseen ja ulkoiseen maailmaan. On saavutettava hiljaisuus sielussa, jottei sielussa tapahtuva riehunta ole esteenä hengen äänelle.

Autuudenjulistusten ensimmäisessä säeparissa sanotaan "Autuaita köyhät hengessään, sillä heidän on taivasten valtakunta" ja "Autuaita ne, joita oikeamielisyyden takia vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta". Koska autuudenjulistuksissa kuvataan opetuslapsiksi pyrkijän sisäistä sieluntilaa ja siitä pulpuavaa suhtautumista ulkoisen maailman ilmiöihin, on meidän otettava tämä seikka huomioon alkaessamme pohtia köyhyyden todellista merkitystä. Todella köyhä on sellainen ihminen, joka ei ole sielussaan kiinni missään maallisessa. Kaikesta luopuminen merkitsee tällöin ei ainoastaan luopumista rikkauten lumosta, vaan myöskin ihmisiä sitovista pyyteistä: vallan-, kunnian- ja omistamisenhalusta, samoin himollisuudesta, kiitoksen tarpeesta jne. Jos sielussamme asuu vaatimuksia persoonallisen elämämme suhteen ja olemme ulkonaisesti köyhiä, olemme sangen ristiriitaisia olentoja. Kaukana on silloin autuudenjulistusten lupaama tai-

vastila. Mutta kun luovumme kaikesta siitä, mitä itämailla nimitetään Maaran jalokiveksi, saamme kokea autuutta. Luopuminen merkitsee sielussa tapahtuvaa sisäistä muutosta, ei ulkonaista ellettä.

Ensimmäisen säeparin lupaama sisäinen rauha, todellisen köyhyyden seuraus, on tarkoitettu työtä, ei joutilaisuutta varten. Työn laatua kuvaa toinen säepari "Autuaita rauhan rakentajat, sillä heitä tullaan nimittämään Jumalan pojiksi" ja "Autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan". Elämä tähtää siihen, että meistä tulisi luovia, itsetietoisesti toimivia olentoja maailman-kaikkeudessa. Opettelemme työn tekemisen taitoa ensin tämän maapallon johtajan inspiroimassa yhteiskunnallisessa elämässä. Siinä kannustimenamme ovat pääasiassa taloudelliset arvot. Mutta kun sydämemme ei ole enää kiinni maallisissa arvoissa, voimme luopua niistä asteittain – mutta luopumisemme on sillä edellytyksellä elämän edessä arvokasta, että meillä on kerättyinä henkistä pääomaa, henkisiä rikkauksia. Luopuminen ei tarkoita siirtymistä toimettomuuden tilaan, vaan merkitsee antautumista henkiin, rauhan rakentamistyöhön.

Autuudenjulistuksissa seuraavat säkeet "Autuaita murheeliset, sillä heitä tullaan lohduttamaan" ja "Autuaita puhtaat sydämeistä, sillä he tulevat näkemään Jumalan". Murhetta on monenlaista, mutta tässä tarkoitetaan määrätynlaista murhetta. Kun opetuslapsiksi pyrkijä ymmärtää lempeän rauhan rakentamistyön olevan suuri ja mahtava tekijä ja kun hän yrittää tehdä sitä työtä, täytyy hänen sydämensä pakostakin joskus murheella. Samalla tavalla kuin ihmisen korkeampi minä on kaiken hyvän säiliö, samalla tavalla ihmisen alitajunta, ns. astraalinen olemus, on puhdistumattomana kaiken pahan säiliö. Vaikka joudumme kuoleman jälkeen luopumaan itsekkyydestämme, niin se tapahtuu

luonnon välttämättömyydestä, ei vapaaehtoisesti. Taipumus itsekkyyteen jää alitajuntaamme niin kauaksi, kunnes sen maisessa käyttövälineessä eläessämme vapaaehtoisesti voitamme. Kun ihmissielu lähtee puhdistuksen tielle, nousee hänen alitajunnastaan kaikenlaisia pyyteitä esille tehden hänet murheelliseksi. Mutta ulkopuolista vapahtajaa ei ole. Jokaisen ihmisen on pelastettava itse itsensä, itse ponnisteltava sisäistä Jumalaansa kohti.

Neljännessä säeparissa on kaksi lupausa "Autuaita ne, jotka isoavat ja janoavat oikeamielisyyttä, sillä heitä tullaan ravitsemaan" ja "Autuaita armeliaat, sillä heitä kohtaan tullaan osoittamaan laupeutta". Toinen näistä kuvaa totuudenetsijän suhdetta siveellisiin lakeihin, toinen taas hänen suhdettaan toisiin ihmisiin, erikoisesti juuri niihin ihmisveljiin, jotka ovat vielä heikkoja hyvässä. Kun totuudenetsijää elähdyttää halu menetellä itse aina oikein, saa hän tällöin omakohtaista kokemusta itsensä voittamisen vaikeudesta. Hän ymmärtää tämän nojalla muita heidän vaikeuksissaan. Ymmärtäväinen ihminen on laupias. Hän ei tuomitse, ei moiti.